

COM A FRANÇA, CAL LA VAGA GENERAL

Les grans mobilitzacions franceses marquen el punt més avançat de la resistència de treballadors i treballadores europees per evitar que els grans capitals i els governs que els serveixen descarreguin la crisi capitalista sobre les seves esquenes. És molt remarcable que la lluita per evitar un retrocés en les pensions sigui una reivindicació de tota la classe obrera i la joventut. Si la lluita sembla que no va més lluny és pel rebuig de la intersindical a convocar la vaga general –com al maig del 68- i a fer seva l'exigència que domina els carrers: «*Macron dimissió*».

De tot això hem d'aprendre. És a França per la defensa de les pensions, però també Gran Bretanya i Alemanya han estat amb mobilitzacions històriques pels salaris. Perquè s'enfronta també la pujada dels preus –especialment de l'alimentació-, la pobresa energètica, l'accés a l'habitatge.. polítiques que empobreixen la classe obrera i els sectors populars.

El contrast amb l'estat espanyol és esfereïdor. Les dues reformes de les pensions han passat amb l'acord de les direccions de CCOO i UGT i amb un suposat govern progressista, malgrat la resistència perseverant i encomiable de la COESPE, el moviment pensionista que encara ha aconseguit aturar o suavitzar algunes mesures.

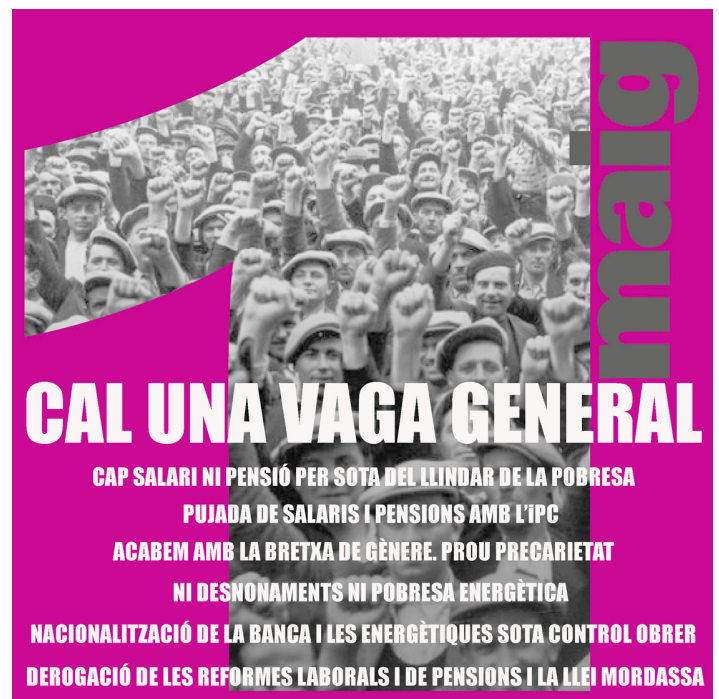
L'informe de l'OCDE situa a l'estat espanyol entre els estats desenvolupats on els treballadors i treballadores més van perdre el darrer any, un 5'3%. El Banc d'Espanya calcula que aquest any es perdrà 5,6% del poder adquisitiu. CCOO i UGT han signat aquestes pèrdues. Gràcies a la reforma laboral del govern més progressista –a la qual també van donar suport-, la precarietat ha seguit i un 27% de les dones no arriba a cobrar el Salari Mínim Interprofessional. Per això, la pujada del sou mínim no garanteix sortir de la pobresa, perquè no implica que les jornades siguin de 40 hores.

El govern legisla donant per perpètua la misèria, no només en salaris, sinó també en pensions, i a la segona part de la reforma, ha aprovat que les «*pensions no contributives arribin al 75% del llindar de la pobresa el 2027*»!! És el país de la UE on la pobresa ha crescut més al 2022 malgrat la política de pedassos de Sánchez: segons la taxa AROPE, un 21% dels ciutadans es troben a la vora de la pobresa.

En contrast, hi ha els beneficis rècords de les empreses de l'IBEX 35, amb 52.000 milions el 2022, i uns ingressos de mig bilion d'euros. Fins el Fons Monetari Internacional i el Banc Central Europeu reconeixen són el principal factor d'aquesta carrera inflacionària.

La Unió Europea ja ha declarat la fi del període discrecional en augments del dèficit públic per pal·liar les conseqüències de la COVID i la guerra, i comença a imposar el retorn a les polítiques d'austeritat.

I tot això passa amb governs suposadament d'esquerres, que va estafar el compromís de derogar la reforma laboral, la llei mordassa i promeses als pensionistes. Que ha diluït el contingut de la reforma de la llei d'habitatge o la del «sí és sí». Si no som capaços de construir una alternativa a la seva esquerra, tot plegat empeny a la desafecció i és el preludi de l'arribada al Govern del PP i Vox. És vital la construcció d'aquesta alternativa, un **Front de Treballadors/es i els pobles**, veritablement



compromesa en la lluita de la classe obrera contra el capitalisme i dels pobles pel seu dret a l'autodeterminació contra la Monarquia.

La lluita marca el camí

Allà on hi ha hagut lluita, ha donat fruits. Euskal Herria va concentrar el 56% de les vagues convocades a l'estat el 2022. L'increment salarial aconseguït va ser del 4'85%, dos punts per sobre de la mitjana estatal (2'85%). També la jornada anual és de 1688 hores davant les 1.735 de la mitjana estatal. Els pensionistes van arrancar un augment del 8'5%. Però encara són lluny del nombre de vagues del 2019.

Hi ha una recerca d'alternatives a les direccions de CCOO i UGT. Al País Basc, ELA i LAB reforcen la seva majoria sindical, i a Galiza creix la CIG. A Catalunya en el 87% de vagues convocades hi ha participat CGT. A les recents eleccions sindicals a SEAT, la CGT desbancava a CCOO com a segona força sindical. També a l'ensenyament o l'administració pública és significatiu el seu creixement.

Una altre element important és que la lluita té rostre de dona. El 2022 el 62% entre els i les vaguistes son treballadores, percentatge que augmenta en els mesos que portem en el 2023 fins el 73%, segons les dades d'El Salto. No en va, la lluita feminista és un dels motors de les mobilitzacions, com es va tornar a veure el passat 8-M.

En plena crisi d'estagfació (pujada de preus amb amenaça de recessió) s'aguditza l'ofensiva del capital contra la classe treballadora. **La lluita pot arrencar millores o aturar agressions quan la classe obrera està unida i mobilitzada.** Quan els conflictes obrers no es queden tancats a la fàbrica i adquireixen una dimensió social.

La **coordinació dels sectors en lluita**, la seva confluència és un element important. La constitució de la Taula sindical de Catalunya del sindicalisme combatiu, que va néixer de la gran vaga general del 3 d'octubre del 2017, contra la repressió de l'estat i pel dret d'autodeterminació, és un pas important. Però cal que estableixi un **pla de lluita i uns objectius clars: aturar l'ofensiva patronal i dels governs, amb la lluita unida de tota la classe obrera, amb la vaga general.**

Cap salari ni pensió per sota del llindar de la pobresa

Pujada de salaris i pensions d'acord a l'encariment de preus.

Acabem amb la bretxa de gènere. Prou precarietat.

No més desnonaments. No més pobresa energètica. Expropiació de l'habitatge buit en mans dels grans tenidors. Nacionalització de la banca i les empreses energètiques sota control obrer.

Derogació de les Reformes Laborals i de Pensions i de la Llei Mordassa.

Unir les lluites! Ens cal ARA la vaga general.

